

クローズド サスペンスヘブン

สวรรค์แห่งนี้...
คือสถานที่เกิดเหตุ
ฆาตกรรม

สวรรค์ปิดตาย
กับความปรารถนาสุดท้ายของคนตายทั้งหก

โทจิ โนริโอะ

สวรรค์ปิดตาย

กับความปรารถนาสุดท้ายของคนตายทั้งหก

Closed Suspense Heaven

โกโจ โมริโอะ

จากใจสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสู่ “สวรรณ” สถานที่ซึ่งคดีฆาตกรรม “เพ็งจะเริ่มต้น” หากวันหนึ่งลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเอง “กลายเป็นศพ” ไปเสียแล้ว... สิ่งแรกที่จะทำคืออะไร

สำหรับแขกทั้ง 6 คนในคดีหาสน์สวรรณครั้งนี้ คำถามนั้นไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน เพราะพวกเขามาเพื่อเผชิญหน้ากับความจริงผ่านการนั่งอ่านหน้าหนังสือพิมพ์... เพื่อสืบหาว่าใครกันแน่ที่ “ฆ่าปาดคอ” ตัวเอง!

“สวรรณปิดตาย กับความปรารถนาสุดท้ายของคนตายทั้งหก” คือนวนิยายพล็อตล้าลึกที่พาเราไปสู่จุดที่ความตายเป็นจุดเริ่มต้นของความพิศวง และปริศนาที่ว่า... ทำไมคนตายอย่างพวกเขาถึงได้ตื่นมาบน “สวรรณ” แห่งนี้

ด้วยความสนุกที่ฉีกทุกกฎเกณฑ์และการดำเนินเรื่องที่คาดเดาไม่ได้ ส่งให้ผลงานเล่มนี้ของนักเขียน โกโจ โนริโอะ ติดปีกเข้าสู่รอบสุดท้ายของรางวัล Shincho Mystery Award และสร้างปรากฏการณ์ในญี่ปุ่น ได้รับการพิมพ์ซ้ำเป็นฉบับพกพาทันทีหลังจากฉบับปกแข็งวางขายได้ไม่นาน

เศษเสี้ยว “ความทรงจำ” คือสิ่งเดียวที่ยืนยันตัวตนแม้ในวันที่ลมหายใจสิ้นสุดลง พร้อมพาคุณไปสัมผัสความมั่งคั่งที่แฝงอยู่ในความหม่นหมอง ซึ่งจะเปลี่ยนมุมมองการใช้ชีวิตของทุกคนให้มีความหมายยิ่งกว่าเดิม...

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอเชิญทุกท่านถือ “ตั๋วเดินทางสู่สวรรณ” ไปนั่งไถ่ในมือให้มัน แล้วร่วมออกเดินทางไปกับ “ฮิโกะ” และเหล่าวิญญาณหลงทาง ในโลกที่ความตายไม่อาจพรากความลับไปได้

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

“สวรรค์ปิดตาย กับความปรารถนาสุดท้ายของคนตายทั้งหก”
เป็นผลงานแปลของคณะนักศึกษาในโครงการ “Sakura no Tsubomi Project
(โปรเจกต์ดอกทุมแห่งซากุระ)” สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร รุ่นรหัสที่ 64

สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยนเรศวรขอขอบคุณ
สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ให้โอกาสคณะนักศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ผ่านประสบการณ์การแปลวรรณกรรมถ่ายทอดเรื่องราวนิยายสืบสวนเล่มนี้
นับเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่าหาได้ยาก ดิฉันในฐานะอาจารย์ผู้สอน
วิชาการแปลภาษาญี่ปุ่นและที่ปรึกษาโครงการ ยังจำภาพที่นักศึกษา
นำชิ้นงานส่วนที่ตนเองแปลเสร็จเข้ามาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
กันได้ดี เนื่องจากการแปลหนังสือหนึ่งเล่มโดยผู้แปลจำนวนมาก ทำให้
นักศึกษารู้สึกตื่นเต้นเมื่อนำเนื้อเรื่องส่วนที่ตนเองแปลมาปะติดปะต่อ
เข้ากับส่วนของเพื่อนร่วมทีม ขณะล้อมวงเล่าเรื่องราวที่แปลมาสู่กันฟัง
นักศึกษาต่างก็ลุ้นว่าเรื่องราวทั้งหมดจะดำเนินไปอย่างไร ความรู้สึกนั้น
ช่วยให้ห้องเรียนการแปลที่ดูทงวิชาการรอบอวลไปด้วยความสนุก อีกทั้ง
ยังช่วยสะกิดให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองว่าข้อควรระวังในการแปล
นวนิยายมีอะไรบ้าง เช่น ชื่อตัวละคร สถานที่ ฯลฯ จะต้องสอดคล้องกัน
ทั้งหมด เป็นต้น ก่อนที่จะได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมจากดิฉันอีกครั้งหนึ่ง

ขอขอบคุณคุณวุฒิชัย อยู่สภาพ บรรณาธิการผู้เชี่ยวชาญที่ช่วย
ตรวจแก้และขัดเกลาภาษาไทยที่อาจมีสำนวนต่างโตนปะปนกันอยู่
ในหลาย ๆ จุดให้สละสลวยสวยงามยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอขอบคุณนักอ่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา
และหวังว่าทุกท่านจะเพลิดเพลินไปกับการไขปริศนา ค้นหาความจริง
และร่วมเดินทางสู่ “คฤหาสน์สวรรค์” ที่กำลังรออยู่ในหน้าถัดไป

กัลยา แสนใจมูล

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

สารบัญ

บทที่ 1	สวรรณคดีปิดตาย	7
บทที่ 2	เบาะแส	31
บทที่ 3	ผู้ถูกจองจำ	43
บทที่ 4	ปรากฏการณ์	77
บทที่ 5	ช่วงเวลาอันเงียบสงบ	113

บทที่ 6	นิ้วก้อยบ่งบอก	143
บทที่ 7	บุคคลไร้วัดตน	171
บทที่ 8	ผลงานของเหล่าเทวดา	193
บทที่ 9	ความปราชัย	215
บทที่ 10	ทะเลแห่งจุดจบ	253

I

สวรรค์ปิดตาย

มีใครบางคนยืนอยู่ข้างหลัง

ขณะกำลังแต่งตัวอยู่หน้ากระจกยาวเห็นเต็มตัว เงาร่างหนึ่ง
ก็ปรากฏขึ้นด้านหลังไม่ทันตั้งตัว ความมืดมืดบดบังจนมอง
ไม่เห็นสีหน้าอีกฝ่าย แต่เขากลับรู้สึกคุ้นเคยใบหน้านั้นอย่าง
ประหลาด

หมอนี่เป็นใครกัน

ชายหนุ่มพยายามเค้นสมองคิด แต่ยังไม่ทันได้คำตอบ
แสงวาบหนึ่งก็เบนความสนใจไปเสียก่อน แสงจากไฟติดผนัง
รูปเชิงเทียนตกกระทบใบมีดสีหม่น แล้วสะท้อนมาเข้าตาเขา

เส้นแสงนั้นทาบบนต้นคอ ความเย็นวาบแล่นผ่าน และ
เพียงพริบตา คมมีดก็เฉือนผ่านลำคอเป็นเส้นตรงสีขาว ก่อนจะ
ค่อยๆ อ้าออกคล้ายกำลังเปิดปากหัวเราะพร้อมบ้วนน้ำสีแดงสด
ออกมา เขาพยายามเค้นเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่หลอดลม
ถูกตัดขาดไปแล้ว มีเพียงฟองอากาศผุดขึ้นจากลำคอแทนเสียง

อุณหภูมิในร่างกายเริ่มลดต่ำลง ภาพสะท้อนในดวงตา
บิดเบี้ยว ความรู้สึกราวกับกำลังจมดิ่งลงสู่ห้วงทะเลยามค่ำคืน
และในวินาทีสุดท้าย เขาเชื่ออย่างแรงกล้าว่า

...เขาถูกฆ่าแล้ว

+ + +

เม็ดทรายไหลผ่านระหว่งง่ามนิ้ว มีเสียงคลื่นซัดสาด
น้ำทะเลเย็นเฉียบซัดกระแทกใบหน้า ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัวขึ้น
และพบว่าเขากำลังนอนคว่ำอยู่บนชายหาด เมื่อเขายืนตัวลุกขึ้น
ยืนและมองไปรอบตัว เห็นดวงอาทิตย์ลอยต่ำใกล้ขอบฟ้า ดูเหมือน
จะเป็นเวลารุ่งสาง

ที่นี่คือที่ไหน...

เบื้องหน้าเป็นหาดทรายขาวละเอียดทอดยาว แผ่นดินโค้งเว้า
เหมือนคาบสมุทรหรือเกาะร้าง มองออกไปไม่เห็นแผ่นดินอื่น
มีเพียงผิวน้ำทะเลสะท้อนแสงอาทิตย์ทอประกายระยิบระยับ

พอดิ้นเคลื่อนที่ แสงก็ไหลตามจนตาพบว่า ภาพที่เขาเห็น
ทุกอย่างดูราวกับอยู่ในความฝัน แต่เมื่อเขายกมือขึ้นแตะลำคอ
กลับไม่พบบาดแผล

เป็นไปได้... เขาควรจะถูกปาดคอไปแล้วนี่

ทันทีที่หลับตา เขารู้สึกเสียววาบ ความทรงจำในตอนนั้น
วนกลับมา เขารู้สึกเจ็บแปลบที่ลำคอ ปลายนิ้วมีคราบเลือด
ติดอยู่จางๆ

เขาถูกปาดคอจริงๆ

แต่... ทำไม...

บาดแผลจากคมมีดที่คอไม่มีทางหายได้รวดเร็วเพียง
ชั่วข้ามคืน อย่างน้อยก็ควรมีร่องรอยหลงเหลืออยู่ หากแผลหายจริง
ก็แปลว่าเขาหมดสติไปหลายวัน ทว่าสิ่งที่ผิดปกติยิ่งกว่าคือ เสื้อผ้า
ของเขาแทบไม่เปียกเลยทั้งที่นอนอยู่บนชายหาด นั่นแสดงว่า
เขาไม่ได้ถูกคลื่นซัดเข้าฝั่ง แต่มีใครบางคนพาตัวเขามาที่นี่

ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา และเห็นคนอื่นใด...

...เขาเป็นใคร

ความทรงจำเลือนหายไปเกือบหมด เหลือเพียงเรื่องที่ถูกฆ่า
เท่านั้น แม้แต่ชื่อของตนเองหรืออาชีพการงานก็จำไม่ได้

เขาลูบศีรษะไล่มาถึงโหนก ทาบมือที่หน้าอก ก่อนล้วงดูใน
กระเป๋ากางเกง แต่ไม่มีสิ่งบ่งบอกว่าตนว่าเขาเป็นใคร เสื้อผ้าที่ใส่อยู่
มีแค่ชุดสีขาวเรียบๆ กับกางเกงสแล็กสีเทา สวมรองเท้าหนังโดยไม่
สวมถุงเท้า ธรรมดาเกินไปจนเดาไม่ได้ เช่นหากสวมหมวกเซฟ
ก็ยิ่งพอจะรู้ว่าทำอาชีพอะไร สิ่งเดียวที่พอรู้แน่ชัดคือ ร่างนี้เป็น

ผู้ชายไว้หนวดเครา

เขาคิดได้ว่ายืนอยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงเริ่มมองหาผู้คน
ไม่ไกลนักก็เห็นเส้นทางสัญจรใกล้ป่าติดชายหาด ตีวงโค้งเป็น
บางช่วง ทางปูด้วยกรวดกว้างพอให้รถยนต์หนึ่งคันแล่นผ่านได้
นี่เป็นทางที่มนุษย์สร้างขึ้นแน่ๆ เขาจึงมุ่งหน้าไปตามทางนั้นทันที

เดินอยู่ไม่นาน เขาได้ยินเสียงเครื่องยนต์แผ่วเบาดังมาจาก
ด้านหลังป่าสนหนาที่ป็น พังดูเหมือนเสียงมอเตอร์ไซค์ขนาดเล็ก
แสดงว่ามีคนอยู่แถวนี้ ความหวังเล็กๆ ผุดขึ้นมา เขาจึงก้าวต่อไป
อย่างหามยมัน และแล้วเขาก็มาถึง... คุกาสันหลังหนึ่ง

“นี่มัน...!”

ทันทีที่ความเจ็บจี๊ดแล่นปราดขึ้นในหัว เขารู้สึกแปลกๆ คันทา
อย่างประหลาด เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน เขารู้จักคุกาสัน
หลังนี้และแน่ใจว่าที่นี่ต้องมีเบาะแสสำคัญซ่อนอยู่

คุกาสันไม้สองชั้นสีเหลืองอ่อน หลังคาสีดำ ตั้งอยู่กลางสวน
กว้างใหญ่สไตล์อังกฤษ ตัวอาคารดูเก่าแก่ แต่สวนได้รับการดูแล
อย่างดี ทางเข้าคุกาสันสะอาดสะอ้าน บ่งบอกว่าที่นี่ไม่ได้ถูก
ทิ้งร้าง คล้ายเป็นหอจดหมายเหตุที่อยู่ตามสถานที่ท่องเที่ยว อาจมี
คนอยู่ข้างใน

หน้าประตูคุกาสันไม่มีอินเตอร์โฟนติดตั้งไว้ มีเพียงกระดิ่ง
แขวนอยู่ เขาดึงโซ่เส้นบางที่ห้อยลงมาจากกระดิ่ง เสียงกริ่งกริ่ง
น่าฟังดังขึ้น ไม่นาน เขาได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบเคลื่อนใกล้เข้ามา
ก่อนที่ประตูบานคู่ขนาดใหญ่จะเปิดสู่ด้านใน

“โอ้ ยินดีต้อนรับ กำลังรอคุณอยู่เลย”

ชายวัยกลางคนร่างท้วมปรากฏตัวขึ้นระหว่างช่องประตู สวมเสื้อยืดสีดำกับกระเป๋าคาดเอว การแต่งกายดูไม่เข้ากับ คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกที่เขาเสียเลย แต่สิ่งที่น่าฉงนยิ่งกว่าคือ คำพูดที่เพี้ยนๆ ออกมา

“คุณพูดว่ากำลังรออยู่ หมายความว่ายังไงหรือครับ”

“เอาน่าๆ เรื่องนั้นค่อยว่ากัน เข้ามาข้างในก่อนสิ”

เขาคิดว่าชายคนนี้อาจเป็นคนรู้จักก่อนเขาสูญเสียความทรงจำ หรืออาจเป็นคนร้ายที่ปาดคอเขา ขณะกำลังเคร่งเครียดกับข้อสันนิษฐานนั้น ชายวัยกลางคนกลับส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“ถ้ารู้สึกระแวงก็ไม่แปลกหรอก เพราะจำอะไรไม่ได้ใช่ไหมล่ะ”

“ทะ ทำไม่ถึงรู้เรื่องนั้น”

“เรื่องมันยาวนะ เข้ามาคุยกันข้างในเถอะ”

ชายวัยกลางคนชี้นิ้วหัวแม่มือไปด้านใน

น่าสงสัย น่าสงสัยเกินไปแล้ว

ชายคนนี้จะต้องรู้อย่างแน่ และในเมื่อความทรงจำของเขายังไม่มีที่ท้าวจะฟื้นคืนมา หากต้องการหาคำตอบ จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตอบรับคำเชิญของอีกฝ่าย

ชายวัยกลางคนยิ้มให้อีกครั้ง รวากับล่องรู้การตัดสินใจของเขา ก่อนเดินนำเข้าไปในคฤหาสน์ เขาริ่บก้าวตามไปอย่างระแวดระวัง

คฤหาสน์หลังนี้เป็นอาคารแบบตะวันตกแท้ เมื่อก้าวผ่านประตูหน้าเข้าไป ก็พบพื้นหินขัดมันถูกปูทับด้วยพรมสีม่วงแดงเข้ม

ให้เดินสวมรองเท้าขึ้นไปได้ เมื่อเปิดประตูบานคู่ด้านในสุด ภาพเบื้องหน้าคือโถงกว้างใหญ่ เพดานสูงจดหลังคา มีบันไดโค้งทอดตัวสู่ชั้นบน

ภายในงดงามและโอ่อ่า ผนังสีขาวนวลบุด้วยผ้าปักลายประณีต เสาและราวระเบียงสูงระดับเอวทำจากไม้มะฮอกกานีเก่าแก่ เปล่งประกายเป็นสีทองแดงด้วยแสงแดดส่องผ่านหลังคากระจกลงมา การตกแต่งไม่ฉูดฉาดแต่ดูมีรสนิยม ทำให้มั่นใจว่าเจ้าของคฤหาสน์ต้องเป็นคนระดับมหาเศรษฐีอย่างแน่นอน

ขณะที่เขากำลังกวาดตามองไปรอบด้านด้วยความตื่นตะลึง ชายวัยกลางคนที่เดินนำมาก็เอ่ยเสียงดังขึ้นกะทันหัน

“ทุกท่านครับ ตัวละครตัวสุดท้ายมาถึงแล้ว!”

ทันทีที่พูดจบ เสียงเปิดประตูก็ดังขึ้นจากทุกทิศ

ไม่ช้าชายหญิงจำนวนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น

หญิงในชุดแม่บ้านอยู่ตรงประตูทางเข้า ชายสวมชุดพ่อครัวอยู่ที่โถงทางเดินด้านซ้าย หญิงในชุดเดรสกำลังลงบันไดลงมา ชายไว้ผมทรงเดรดล็อกส์ปล่อยสยายยืนอยู่ตรงราวบันไดชั้นสอง เมื่อนับรวมชายวัยกลางคนที่นำทางมาด้วย ก็มีคนแปลกหน้าทั้งหมดห้าคน ทุกสายตาจับจ้องมาที่เขาอย่างพิณิจพิเคราะห์ราวกับกำลังประเมินมูลค่าสินค้า

นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่เห็นเข้าใจเลย คนพวกนี้เป็นใคร

เขายืนนิ่งด้วยความสับสน ไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น

ทันใดนั้น หญิงในชุดแม่บ้านก็ก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าว และโค้งให้

“ยินดีต้อนรับค่ะ พวกเรากำลังรอคุณอยู่เลย”

เธอพูดเหมือนกับที่ชายวัยกลางคนกล่าวตอนพบกันเมื่อครู

“เอ่อ เมื่อก็ผมก็ถามคุณผู้ชายท่านนี้ไปแล้วว่าหมายความว่า
ว่ายังไง ขอโทษนะครับ แต่ผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมคุณถึงบอกว่า
กำลังรอผมอยู่...”

“คุณจำเรื่องราวก่อนหน้านี้ไม่ได้ใช่ไหมคะ”

“ครับ เมื่อครู่ผมก็บอกกับคุณผู้ชายแบบนี้แหละ”

“พวกเราก็จำไม่ได้เหมือนกันค่ะ”

“หา...”

แทนที่จะเข้าใจอะไรเพิ่มขึ้น กลับยิ่งสับสนมากกว่าเดิม

เขาอยากซักถามต่อ แต่เธอดูเหมือนคนเข้าถึงยาก ดูจาก
รูปลักษณ์ภายนอก หญิงสาวน่าจะมีอายุราวยี่สิบกลางๆ เพราะ
เป็นคนรูปร่างเล็ก ประกอบกับชุดแม่บ้านที่สวมใส่ทำให้เธอ
ดูคล้ายตุ๊กตา แถมสีหน้ายังไร้ชีวิตชีวาไม่ต่างจากตุ๊กตาด้วย
ทำให้เดาไม่ถูกว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่

เทียบกันแล้ว ชายวัยกลางคนที่คาดกระเป๋าคาดเอวดูเข้าถึง
ง่ายกว่ามาก เขาจึงหันไปหาอีกฝ่ายซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

“คุณก็จำอะไรไม่ได้หรอกครับ”

“อืม ก็... ใช่นะ”

ชายวัยกลางคนตอบออกมาทันที

“ทำไมล่ะ เลิกล้อเล่นได้แล้ว ช่วยเล่าที่มาที่ไปหน่อยสิครับ”

“ถามคุณเมดดีกีว่ะนะ เพราะผมเองก็รู้อะไรหลายๆ อย่าง
มาจากเธอ”

พอได้ยินเช่นนั้น เขาจึงหันกลับไปหาหญิงในชุดแม่บ้าน
อีกครั้งแล้วถามอย่างระมัดระวัง

“เอ่อ ช่วยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังแบบละเอียดได้ไหม
ครับ”

หญิงสาวประสานมือระดับท้อง ค่อยๆ เล่าขึ้นอย่างเป็น
ทางการ

“ที่นี่คือสวรรค์ค่ะ”

เขาพยายามประมวลผลคำตอบ

แล้วหันกลับไปทางชายวัยกลางคนอีกครั้ง

“ไม่ไหว คุณไม่รู้เรื่อง”

“เธอเพิ่งเกริ่นนำเท่านั้นเอง ทนฟังอีกหน่อยเถอะ”

พออีกฝ่ายบอกเช่นนั้น เขาจึงหันกลับไปหาหญิงสาวอีกครั้ง
อย่างไม่ค่อยเต็มใจ

“เอ่อ ขอถามจริงๆ นะครับ คุณบอกว่าที่นี่คือสวรรค์...
หมายความว่ายังไงครับ”

“คุณถูกปาดคอไม่ใช่เหรอคะ”

ภาพคมมืดที่สองประกายแล่นวาบเข้ามาในความคิดเขา

“...ผมโดนปาดคอ แต่ทำไมคุณถึงรู้เรื่องนั้นล่ะ”

“พวกเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ถูกฆ่าปาดคอเหมือนกันหมดค่ะ
และทุกคนจำได้แม่นแค่เรื่องนั้น”

“ถูกฆ่าทั้งนั้นเหรอ... ล้อเล่นน่า หมายความว่าที่นี่คือโลก
หลังความตายเหรอ”

“ถ้าในความหมายกว้างๆ ก็ใช่ค่ะ เมื่อครูดิฉันถึงได้บอกไปว่า

“นี่คือสวรรค์ใช่ไหมคะ”

ใบหน้าของชายหนุ่มกระตักและเปลือยหัวเราะแห้งออกไป

...เขาถูกฆ่าอย่างแน่นอน

ถ้าแค่สูญเสียความทรงจำ เขาคงคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ
ไปแล้ว แต่ความรู้สึกตรงลำคอที่ราวกับเพิงโดนมีดปาดมาหามา
ทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้

“สวรรค์นี้ ถ้าเดินออกไปข้างนอกก็คงเป็นปุยมะขุ่ม
ให้เหยียบเล่นใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ ที่นี้เป็นเกาะร้างเล็กๆ มีแค่ป่าสนกับชายหาด
รอบๆ คฤหาสน์”

หญิงสาวตอบด้วยท่าที่เรียบเฉย กลับยังทำให้บรรยากาศ
อึดอัดขึ้นมา

“ผมไม่เคยเห็นสวรรค์แบบนี้มาก่อน ไม่สิ สวรรค์แบบไหน
ก็ไม่เคยเห็นทั้งนั้น พวกเราต้องอยู่ในคฤหาสน์นี้ตลอดไปเธอ”

พอพลั้งปากออกไปแบบนั้น หญิงสาวก็เอียงคอเล็กน้อย
แล้วจ้องเขาด้วยสีหน้าฉงน

“ดิฉันขอถามหน่อยนะคะ สวรรค์ในความคิดคุณเป็น
สถานที่แบบไหนเธอ”

“เอ๊ะ ก็ต้องอยู่บนก้อนเมฆนุ่มฟูเหมือนขนมสายไหม มี
ชายแก่หนวดเครายาวสวมชุดคลุมสีขาว กับเหล่าเทวดาที่มีวงแหวน
บนหัวหยอกล้อกันไม่ใช่เหรอ”

เมื่อได้ยินคำถามไม่คาดคิด เขาก็ตอบส่งๆ ไป หญิงสาว
พยักหน้าเหมือนเข้าใจทุกอย่างดี

“คุณคงนึกภาพสวรรค์ตามแบบศาสนาของชาวตะวันตก
สินะคะ”

“ผมไม่มีความเชื่อเรื่องศาสนาอะไรหรอกครับ”

“ดิฉันทราบค่ะ เพียงแค่อยากตรวจสอบภาพสวรรค์ใน
จินตนาการของคุณเท่านั้น ดิฉันเองก็คิดคล้ายๆ กับคุณ แต่สำหรับ
ชาวญี่ปุ่นหลายๆ คน คงนึกถึงสวรรค์แบบที่มีพระพุทธเจ้ากับ
สระบัวใช้ไหมคะ สวรรค์ในทางพุทธนะค่ะ”

“ถ้าเป็นชาวพุทธก็คงคิดอย่างนั้น”

“ส่วนกลุ่มความเชื่ออื่นๆ อย่างพวกวิญญาณนิยม เช่น ลัทธิ
ชินโต เชื่อว่าหลังจากตายไปแล้ว วิญญาณก็ยังดำรงอยู่บนโลกนี้
ดังนั้นมุมมองเกี่ยวกับสวรรค์จึงแตกต่างกันไปตามความเชื่อค่ะ”

“แล้วมันยังงៃหรือครับ”

เขาถามเสียงดังเพื่อเร่งเร้าอีกฝ่ายให้เข้าประเด็น เพราะครั้น
จะฟังเรื่องศาสนาพวกนี้ก็

“สรุปก็คือ สวรรค์เป็นสถานที่ที่มนุษย์สร้างขึ้นจากความ
เข้าใจและความปรารถนาร่วมกันค่ะ นั่นแหละสวรรค์”

คำพูดนั้นทำให้เขาเริ่มเห็นทิศทางของคำอธิบาย

“คุณจะบอกว่าสถานที่แห่งนี้เป็นของพวกเขา ไม่สิ เกิดขึ้น
จากความเข้าใจและความปรารถนาร่วมกันของจิตหลังความตาย
ของพวกเขาสินะ”

“ฉันชอบที่คุณเข้าใจอะไรไวดี”

“แต่ถึงเราจะสันนิษฐานได้ว่าที่นี้เกิดขึ้นมาอย่างไร มันก็ไม่ได้
เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่า เราไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ใช่ไหม

ละครับ สุดท้ายทั้งหมดนี้ก็เป็นแค่จินตนาการไร้ประโยชน์หรือเปล่า”

เมื่อเขาพูดจบ หญิงสาวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ดิฉันไม่คิดว่าไร้ประโยชน์หรอกค่ะ ลองนึกดูสิคะ ว่าความปรารถนาของคนที่ถูก ‘ใครก็ไม่รู้’ ฆ่าคืออะไร”

เธอตั้งใจเน้นคำว่า ‘ใครก็ไม่รู้’ เขาจึงตอบออกไปตามเจตนาของคำถามนั้น

“คงอยากรู้ว่าใครเป็นคนร้ายสินะ”

“ใช่ไหมล่ะคะ ดูเหมือนว่าความปรารถนาที่จะรู้ความจริงของพวกเราได้สร้างสวรรค์แห่งนี้ขึ้นมา หลักฐานที่ชัดเจนที่สุดก็คือ พวกเราจำได้เพียงเหตุการณ์ตอนตายอย่างละเอียด ถึงคุณจะคิดว่ามันเป็นแค่จินตนาการไร้ความหมายก็เถอะ”

“อย่างน้อยคุณก็พอจะมีความรู้สึกอยู่บ้างสินะ ถึงได้พูดประชดกันแบบนี้ ค่อยโล่งอกหน่อย”

เมื่อถูกโต้กลับเช่นนั้น หญิงสาวก็เบนสายตาไปทางอื่น แล้วหัวเราะเบาๆ จากนั้นก็สูดหายใจเข้าลึก รวากับตั้งหลักใหม่

“หากพวกเราทำความปรารถนาให้สำเร็จได้ พันธนาการจากความสงสัยก็จะหายไป เมื่อปริศนาการตายถูกไขให้กระจ่าง พวกเราก็จะหลุดพ้นจากที่นี่”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ”

“เอ่อ... ดิฉันไม่ทราบหรอกค่ะ” จากนั้นต่างฝ่ายต่างแยกไป ส่วนคนอื่นๆ ไม่มีใครเอ่ยปากพูดอะไรอีก

“...เรื่องนี้มันซับซ้อนตั้งแต่แรกแล้ว”

เขาพึมพำอย่างเอือมระอา จนหญิงสาวหันมาจ้องเขม็ง

“คุณไม่เชื่อเรื่องที่ฉันพูดหรอกคะ”

“เชื่อ...”

เขาตอบพลางกลืนน้ำลาย ลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยต่อ

“...เชื่อดี ต้องเชื่ออยู่แล้ว”

หากใคร่ตรองด้วยเหตุผลปกติ สิ่งที่เขาพูดคงเป็นไปได้ แต่บางอย่างในตัวเขากลับยอมรับมันอย่างง่ายดาย รวากับความทรงจำถูกผนึกไว้ แม้จะนึกไม่ออกแต่ก็ยังคงทำงานอยู่ในจิตไร้สำนึก

เธอมีท่าทีผ่อนคลายลงเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

“คิดอยู่แล้วว่าคุณต้องพูดแบบนั้น อันที่จริง ดิฉันคิดว่าสุดท้ายแล้วทุกคนจะพบข้อสรุปเดียวกัน แม้ดิฉันจะได้อธิบายหรือไม่ก็ตาม การบรรลุความปรารถนาที่จะรู้ความจริงเกี่ยวกับการตายคือเหตุผลเดียวที่ทำให้พวกเรามาอยู่ ณ ที่แห่งนี้”

“อย่างน้อย คุณก็ได้ข้อสรุปนี้ด้วยตัวเอง”

“ค่ะ ถูกต้องอย่างที่คุณพูด”

“คุณก็เลยอธิบายให้คนอื่นฯ ฟังเหมือนกัน”

“ค่ะ คุณเข้าใจอะไรง่ายดีนะคะ”

“อืม...”

เขาควางเสียงต่ำพลางกวาดตามองสี่คนที่เหลือ แม้ไม่มีใครพูดแทรกบทสนทนา แต่ใช้ว่าจะไม่สนใจ เห็นได้ชัดว่าสายตาเหล่านั้นจับจ้องมาที่เขาราวกับเป็นผู้สังเกตการณ์ ซึ่งกำลังระแวดระวังหรือค้นหาบางสิ่งบางอย่างอยู่

หลังจากพิจารณาที่ละคนจนครบ เขาก็หันกลับไปสนทนา

กับหญิงในชุดแม่บ้านอีกครั้ง

“เอละ ถึงเวลาต้องบอกผมแล้ว คุณพอจะคาดเดาความจริงได้บ้างแล้วใช่ไหม ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้หรอกว่าต้องมีคนที่หกเป็นคนสุดท้าย แล้วอีกอย่าง ทำไมถึงต้องรอดผมด้วย”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวเงียบไป คนอื่นๆ ก็เริ่มสบตากันไปมา

ในที่สุด เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นทำลายความอึดอัดนั้น

“หนังสือพิมพ์นะ”

ชายวัยกลางคนที่คาดกระเป๋าคาดเอวพูดขึ้น

“หนังสือพิมพ์เหรอ”

“ใช่ หนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ลงไว้”

“อะไรนะ”

“เหมือนว่าจะลงข่าวการตายของคนหกคนในคดีหานี้แหละ”

“อา ขอโทษครับ ผมไม่ได้หมายถึงเนื้อหาข่าว แต่กำลังสงสัยว่าทำไมถึงมีหนังสือพิมพ์บนเกาะร้างได้”

“อา ก็นั่นนะ นั่นนะ...”

ชายวัยกลางคนพูดตะกุกตะกักเหมือนหาคำที่เหมาะสมไม่เจอ

จังหวะนั่นเอง หญิงในชุดแม่บ้านก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“ความทรงจำร่วมค่ะ ที่นี้ถูกสร้างขึ้นจากความทรงจำร่วมของพวกเราให้มีสภาพเหมือนกับสถานที่ที่เราตาย ดังนั้นมันจึงไม่เหมือนเกาะร้างทั่วไป แต่มีระบบสาธารณูปโภคทุกอย่างครบครัน ทั้งไฟฟ้า แก๊ส น้ำประปา แม้แต่อาหารและหนังสือพิมพ์ก็มาส่งค่ะ”

“มาส่ง? หมายความว่ามีความมีคนเอามาส่งหรือครับ”

“เปล่าค่ะ อาหารจะถูกเติมใส่ในตู้เย็นให้เหมือนเดิมทุกเช้า ส่วนหนังสือพิมพ์จะถูกหย่อนไว้ในตู้จดหมายข้างนอก”

ชายวัยกลางคนพูดต่อ

“ใช่ๆ นั่นแหละ หนังสือพิมพ์จะมาถึงตอนเช้าตรู่ วันนี้ผมไปหยิบที่ตู้จดหมาย จากนั้นคุณก็มาถึง ผมเลยรีบกลับไปประตูหน้า นี่ไง หนังสือพิมพ์”

ชายวัยกลางคนพูดพลางยกมือที่กำลังกำกระดาษบางหยาบ ซึ่งซ้อนทับกันเป็นทรงเรียวยาวขึ้นมา

“แล้วหนังสือพิมพ์ลงไว้ว่าอะไรครับ”

“รู้สึกว่าจะมีข่าวเกี่ยวกับการตายของคนหกคนในคดีฆาตกรรมนะ”

“เมื่อไหร่ที่พูดแบบนั้นไปแล้วนี่ครับ ช่วยบอกรายละเอียดให้มากกว่านี้หน่อยสิ”

“รายละเอียดใช่ไหม วันนี้ผมยังไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ เลยรู้แค่ข่าวที่ลงไว้จนถึงเมื่อวาน ว่าในบ้านเศรษฐีหลังหนึ่ง ก็น่าจะคดีฆาตกรรมหลังนี้แหละ มีคนหกคนจัดปาร์ตี้กัน แล้ววันรุ่งขึ้นก็พบศพคนถูกปาดคอในคดีฆาตกรรมแล้วศพแล้ว ทำนองนี้แหละ”

“ลงไว้ว่าพบผู้เสียชีวิตหกรายในคดีฆาตกรรมสินะ”

“ก็บอกแล้วใช่ไหมล่ะ”

ขณะที่กำลังโต้ตอบกันอยู่ ก็มีเสียงใครคนหนึ่งดังแทรกมาจากด้านบน

“คำอธิบายแค่นั้นยังไม่พอหรอกนะ”

ชายผู้ทำผมเดรดล็อกส์ซึ่งยืนพิงราวบันไดชั้นสองอยู่พุดขึ้น
ชายหนุ่มเงยหน้ามองแล้วพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะถามขึ้นว่า
“หมายความว่ายังไงหรือครับ”

“พบของมีคมที่คาดว่าเป็นอาวุธสังหารตกอยู่ตรงจุดพบศพ
และประตูของคฤหาสน์ทุกบานก็ถูกล็อกเอาไว้ด้วย”

พอได้ฟังคำบอกเล่า เขาจึงค่อยๆ เข้าใจว่าทำไมทั้งห้าคน
ถึงมองเขาเหมือนพยายามค้นหาอะไรบางอย่าง

“อย่างนี้เอง สถานที่เกิดเหตุมีสภาพเหมือนห้องปิดตาย
สรุปก็คือพวกคุณคิดว่ามีคนร้ายอยู่ในนี้สินะ แล้วไม่ใช่คนร้าย
ธรรมดาๆ ด้วย แต่เป็นฆาตกร”

“เรื่องก็เป็นอย่างนั้นแหละ”

“แกมยังสงสัยผมด้วย”

“แหงสิ เพราะเมื่อวานพวกเราตรวจสอบกันแล้ว ทั้งห้าคน
จำได้ว่าตัวเองถูกปาดคอ จันก็เหลืออยู่คนเดียวที่น่าสงสัย”

“เฮ้อ ผมก็เข้าใจความรู้สึกนั้นนะ”

“แล้วไง นายเป็นฆาตกรหรือ”

ช่วงเป็นการถามที่หยาบคาย ไม่ใช่แค่ น้ำเสียง รูปลักษณะ
ภายนอกของเขาก็ชวนระคายลูกตา ยิ่งทรงผมไม่ต้องพูดถึง
แกมยังสวมเสื้อตั๊ตสีเหมือนมันม่วง และปกเสื้อโว์สร้อยทอง ถ้าเป็น
คนหนุ่มก็พอดูได้ แต่อายุที่น่าจะราวสามสิบกลางๆ แล้วยังแต่งตัว
แบบนี้ดูยิ่งดูแปลก อย่างน้อยก็ไม่เหมือนคนปกติทั่วไป

“ขอโทษด้วยนะครับ ถ้าเรื่องไม่เป็นไปอย่างที่คุณหวัง ผมเอง
ก็จำได้แค่ว่าตัวเองถูกปาดคอเหมือนกัน ไม่มีความทรงจำว่า

ไปปาดคอใครเลย”

“จริงรื้อ เขาว่าพวกช่างพูดนะ โกหกเก่งซะด้วยสิ”

“ในสถานการณ์แบบนี้ โกหกไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกครับ”

พอตอบเช่นนั้น หญิงในชุดเดรสสีชมพูที่ยืนอยู่ตรงบันไดก็
ก้าวเท้าเข้ามาหา

“คาดผิดแล้วมั้ง ฉันว่าฆาตกรน่าจะเป็นคนช่างนอกมากกว่า”

คำพูดนี้เธอตั้งใจพูดกับคนอื่นๆ ตรงนั้น แม้ชายหนุ่มจะไม่ว่าก่อนหน้านี้พวกเขาคุยกันไปถึงไหนแล้ว แต่พอชายไว้ผมทรง
เดรดล็อกส์เปิดประเด็น การแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระก็ดู
เหมือนจะเริ่มตื้นขึ้น

ความเห็นตรงไปตรงมาของสาวชุดเดรสทำให้ชายไว้ผม
ทรงเดรดล็อกส์กัดฟันแน่น

“ทฤษฎีที่ว่าคนร้ายอยู่ในกลุ่มพวกเราน่าจะเป็นไปได้
มากกว่าไม่ใช่รึไง”

“ถึงงั้นก็เถอะ คนคนนี้ไม่ใช่คนร้ายหรอกนะ ฉันมั่นใจ”

แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงออกหน้าปกป้องเขา แต่ก็กล่าว
ขอบคุณออกไป

“ขอบคุณครับ เท่านี้ผมก็ไม่ต้องถูกยึดเยียดให้เป็นฆาตกร
แล้ว”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก ฉันแค่พูดไปตามที่คิดเท่านั้นเอง”

หญิงสาวตอบพร้อมโบกมือข้างหนึ่งอย่างสง่างาม เมื่อมอง
ใกล้ๆ จึงเห็นว่าเธอยังอายุน้อยมาก น่าจะอยู่ในช่วงปลายวัยรุ่น
ชุดกระโปรงบานสีชมพูอมน้ำตาลจับคู่กับเสื้อคลุมลูกไม้สีขาวที่ใส่

อยู่ก็ดูสมวัย

“ว่าแต่ ทำไมถึงมั่นใจว่าผมไม่ใช่คนร้ายล่ะ”

“เพราะเป็นคนหล่อไง”

“เอ”

“ผู้ชายหล่อๆ เขาไม่ฆ่าคนกันหรอกนะ”

แม้รูปลักษณ์ของเธอจะดูอ่อนเยาว์ ทว่าน้ำเสียงและคำพูด
คำจากลับเป็นผู้ใหญ่เกินวัย ไม่ดี บางครั้งถึงขั้นคร่ำครีเสียดด้วยซ้ำ

“ไม่รู้ว่าคุณลักษณะภายนอกกับการฆ่าคนจะเกี่ยวกันหรือ
เปล่านะ แต่ผมหน้าตาดีจังเหอ ขอโทษนะ ผมจำไม่ได้ทั้งหน้าตา
และอายุของตัวเอง เลยไม่รู้ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธดี”

“ลองส่องกระจกดูสิ ฉันว่านายน่าจะอายุราวๆ สามสิบ
บอกตามตรงนะ หน้าตานายมีเสน่ห์ชวนหลงใหลมากเลยละ
อย่างกับดารานะ”

“อา จังเหอ เข้าใจแล้ว ไว้ผมค่อยไปส่องกระจกทีหลัง...”

ตอนนี้เขาพูดคุยกับคนในคุกหาสน์ไปแล้วสี่คน เหลือเพียง
คนเดียวที่ยังยืนเจียบอยู่ตรงมุมห้อง ดูไม่มีทีท่าว่าจะเข้ามาร่วม
พูดคุยด้วยเลย

เขาจึงตัดสินใจว่าจะเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายเพื่อถามเรื่องที่ยัง
สงสัย ในจังหวะนั้นเอง เสียงปรบมือก็ดังลั่นขึ้นโดยชายวัยกลางคน
ซึ่งคาดกระเป๋าวีที่เอว

“เฮลละ คนที่หกปรากฏตัวแล้ว แต่เรายังไม่รู้ว่าเป็น
ฆาตรกรอยู่ดี เพราะฉะนั้นมาสนทนากันไว้ก่อนดีกว่า ไม่คิดจะ
แนะนำตัวกับเขาเลยเหอ”

ทุกคนมีสีหน้าจูงงกับการเปลี่ยนเรื่องกะทันหันนั้น แต่
ตัวต้นเรื่องกลับหันมาทางเขาพร้อมชูกำปั้นเหมือนเพิ่งคว้าชัยมาได้

“ปล่อยให้เป็นหน้าที่ผมเถอะ”

“เอ๊ะ อะไรนะครับ”

แม้เขาจะถามกลับไปแบบนั้น ชายวัยกลางคนก็ไม่ตอบอะไร
แต่กลับชี้ไปยังหญิงสาวในชุดแม่บ้านแทน

“คนแรกเลย เธอคือคุณเมด”

ดูเหมือนอีกฝ่ายตั้งใจจะแนะนำให้ผู้รู้จักทีละคน แต่ชายหนุ่ม
อดพูดแทรกไม่ได้

“ดูจากชุด ใครๆ ก็มองออกว่าเธอเป็นเมด”

“เข้าใจผิดแล้ว ผมไม่ได้หมายถึงอาชีพ แต่กำลังพูดถึงชื่อ
ที่ใช้เรียกเธอต่างหาก พวกเราลืมนชื่อจริงของตัวเองกันหมดแล้ว
ไซ้ใหม่ละ เลยต้องตั้งชื่อไว้ใช้เรียกกัน แล้วชื่อของเธอก็คือ คุณเมด”

“ตั้งเสียตรงเป๊ะเลยนะ”

เมดที่ได้รับการแนะนำ ไ้งคำนับด้วยท่าที่นอบน้อม แล้ว
กล่าวทักทาย

“ดิฉันชื่อเมดค่ะ แนนอนว่าจำอะไรไม่ได้เหมือนกับทุกท่าน
แต่ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่น่าจะเคยทำงานที่นี่ เลยรู้วิธีใช้สิ่งอำนวยความสะดวก
ต่างๆ รวมถึงแผนผังของคฤหาสน์หลังนี้ หากมี
ข้อสงสัย สอบถามได้นะคะ ดิฉันพร้อมช่วยเหลือทุกเมื่อ ฝากเนื้อ
ฝากตัวด้วยค่ะ”

“ทางนี้ก็ขอฝากตัวด้วยครับ”

จากนั้นชายวัยกลางคนที่มองการแนะนำตัวอยู่ตลอด ก็ชี้

ไปยังหญิงในชุดเดรส

“คนต่อไป เธอชื่อโอโจ¹ซัง”

“โอโจซัง แบบนั้นเรียกเป็นชื่อได้ด้วยเหรอ”

“อะไรกัน โอโจนั้นเป็นชื่อ ส่วนซึ่งเป็นคำลงท้ายต่างหากล่ะ”

โอโจเอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วโค้งคำนับ

“เรามาสันทิกันไว้เถอะนะ ฉันเองก็ขอฝากตัวด้วย”

เธอโบกมือทักทายไปมา เขาจึงโบกมือตอบแบบเดียวกัน

จากนั้นชายวัยกลางคนก็ชี้ต่อไปยังชั้นสอง

“ส่วนเขาคือคุณยาคุซ่า”

“ยะ ยาคุซ่าเหรอ หมายถึงยาคุซ่าจริงๆ นะเหรอ”

เมื่อได้ยินคำถามแบบนั้น ยาคุซ่าหรือชายไว้ผมทรงเดรดล็อกส์

ท่าทางหยาบคายก็ยื่นมือซ้ายมาข้างหน้า

“ฉันก็ไม่รู้หรอกนะว่าตัวเองเป็นยาคุซ่าหรือเปล่า แต่นี้ก็อย
ของฉันมันหายไป ยังไงก็เถอะ ชื่อนี้มันแย่มาก คนที่มีชื่อแบบนี้
แล้วยังเสียเงินไปอีก ก็คงไม่แคล้วถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นพวก
อันธพาล”

“แน่นอนว่าหลายคนต้องมีอคติ...”

เขากำลังกังวลว่า ควรเรียกอีกฝ่ายอย่างไรดี เพราะถ้าเรียกว่า
ยาคุซ่า อาจจะถูกโกรธเอาได้

ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น ชายวัยกลางคนก็แทรกขึ้นมา

¹ โอโจ (お嬢) ในภาษาญี่ปุ่น หมายถึง คุณหนู